

Arrest

nr. 176 444 van 18 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 15 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat TOYE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 mei 2016 wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering uitgereikt.

Eveneens op 30 mei 2016, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de heer:

naam: S. (...)

voornaam: A. (...)

*geboortedatum: (...).1955
nationaliteit: Sierra Leone*

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30.05.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 10 voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan,*

*Hij werd op heterdaad betrapt op ongewapende weerspanningheid (PV, AN.41.LB.065708/2016)
Er bestaat een risico op onderduiken: Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.*

Het is daarom dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan.*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Op 8 juni 2016 bij arrest nr. 169 375 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 30 mei 2016 verworpen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

2.2. In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat de procedure in de Franse taal wordt gevoerd.

Overeenkomstig artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) worden de beroepen, behoudens wanneer de taal van de procedure bepaald is overeenkomstig artikel 51/4 van dezelfde wet, voor de Raad behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de

beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De beslissingen waarvan de schorsing van de tenuitvoerlegging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands, dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op in haar nota met opmerkingen:

“Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid ratione temporis op te werpen. De termijn om een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen het voorliggend inreisverbod bedraagt 15 dagen krachtens artikel 39/57, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, daar verzoeker zich in een welbepaalde plaats bevond op het ogenblik dat de beslissing genomen werd, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, of ter beschikking is gesteld van de regering. De dies a quo wordt niet meegerekend. Derhalve was de laatste dag om het verzoekschrift in te dienen dinsdag 14.06.2016. In zoverre verzoeker zijn verzoekschrift na 14.06.2016 heeft verstuurd, heeft hij dit beroep laattijdig ingesteld waardoor het onontvankelijk is ratione temporis.”

3.2. Om de bepalen of een beroepstermijn van 15 dagen dan wel 30 dagen gold, dient in casu te worden nagegaan of de verzoekende partij zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissingen waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod wordt opgelegd, bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet.

Uit de kennisgevingen van de bestreden beslissing en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering blijkt dat deze tegelijkertijd, namelijk op 30 mei 2016 om 7u15, aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht door de lokale politie van Antwerpen, waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de politiecommissaris van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas gelasten de verzoekende partij op te sluiten in de lokalen van het centrum voor illegalen te Merksplas. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij op het ogenblik van de kennisgeving was overgebracht naar het gesloten centrum.

Artikel 74/8 van de vreemdelingenwet luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing:

“§ 1

De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis, niet zonder de vereiste toestemming verlaat.

Indien een verdachte of een veroordeelde, een vreemdeling in onregelmatig verblijf is, wordt de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde door de directeur van de strafinrichting op de hoogte gebracht van zijn opsluiting in de strafinrichting en dit van bij de aanvang van zijn hechtenis. Na ontvangst van deze informatie gaat de minister of zijn gemachtigde over tot de identificatie door de nationale overheden van zijn land van herkomst. De minister of zijn gemachtigde is gerechtigd om alle documenten en inlichtingen die voor de vaststelling van de identificatie nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen. Van zodra de identificatie is afgerond, zendt de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk een document over aan de directeur van de strafinrichting dat aantoont dat de betrokkene is geïdentificeerd overeenkomstig artikel 1, 14°.

De vreemdelingen die in een strafinrichting zijn opgesloten en het voorwerp uitmaken van een uitvoerbare beslissing tot verwijdering, worden na voldaan te hebben aan de straffen opgelegd door de hoven en rechtbanken, onmiddellijk verwijderd of overgebracht naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op hun effectieve verwijdering.

In afwijking van artikel 609 van het Wetboek van strafvordering en enkel indien de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

aantoon dat hij in de onmogelijkheid verkeert om onmiddellijk over te gaan tot verwijdering of overbrenging, kan degene die het voorwerp uitmaakt van een opheffing van een bevel tot aanhouding, krachtens een beslissing van een bevoegde overheid en voor zover hij het voorwerp uitmaakt ofwel van een uitvoerbaar koninklijk besluit tot uitzetting ofwel van een uitvoerbaar ministerieel besluit tot terugwijzing ofwel van een uitvoerbaar bevel tot verlaten van het grondgebied met bewijs van effectieve verwijdering, voor maximum zeven dagen vastgehouden worden met het oog op zijn effectieve verwijdering, of bij gebreke daaraan, zijn overbrenging naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op zijn effectieve verwijdering.

Deze vreemdeling wordt afgezonderd van de gemeenrechtelijke gevangenen.

(...)"

In casu blijkt dat de verzoekende partij, die deze beslissingen kreeg opgelegd nadat zij op 30 mei 2016 werd aangetroffen in staat van openbare dronkenschap, op het ogenblik dat haar kennis werd gegeven van de beslissingen waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod wordt opgelegd, reeds op grond van een eerdere beslissing was opgesloten in een welbepaalde plaats of ter beschikking was gesteld zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. De opsluitingstitel – op grond van artikel 7, eerste alinea van de vreemdelingenwet – die ten aanzien van de verzoekende partij werd genomen, is vervat in de bijlage 13septies van 30 mei 2016, die een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering omvat.

In casu kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich op het ogenblik van de kennisgeving van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. Hiervoor volstaat niet dat op dat ogenblik reeds een beslissing tot vasthouding werd genomen, de wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat de vreemdeling zich effectief reeds dient te bevinden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. In deze laatste wetsbepaling heeft de wetgever nergens op concrete en limitatieve wijze bepaald welke plaatsen vallen onder 'welbepaalde plaats' in voormelde zin, doch wordt gesproken over "de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis". In casu dringt de vaststelling zich op dat de beslissing tot vasthouding van de verzoekende partij op grond van artikel 7, eerste alinea van de vreemdelingenwet een uitvoeringsmaatregel van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Dit gegeven blijkt ook uit de motieven zelf die ten grondslag liggen van de beslissing tot vasthouding, nu hierin wordt geduïd dat de vasthouding noodzakelijk wordt geacht ondermeer omdat hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De bestreden beslissing wordt terzelfdertijd, namelijk op 30 mei 2016 om 7u15 ter kennis gebracht. Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk beschikte over een beroepstermijn van 30 dagen.

Er wordt aan herinnerd dat artikel 74/8 - §1, eerste lid van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij artikel 61 van de wet van 15 juli 1996:

"De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten overeenkomstig de artikelen 7, derde lid, en 27, derde lid, of ter beschikking wordt gesteld van de regering overeenkomstig artikel 25, vierde lid, of wordt vastgehouden overeenkomstig artikel 74/5, § 1, en 74/6, § 1, niet zonder de vereiste toestemming verlaat."

Uit de parlementaire voorbereidingen bij deze bepaling volgt dat deze bepaling als toepassingsgebied enkel de gesloten centra heeft, aangezien de strafinstellingen waar de vreemdelingen eveneens kunnen worden opgesloten reeds het voorwerp uitmaken van een bijzondere reglementering. (Parl. St. Kamer 49-364/5, 10):

"Vanuit het oogpunt van uniformiteit, wordt ervoor geopteerd om in een afzonderlijk artikel de modaliteiten te -bepalen die toepasbaar zijn in geval van opsluiting, terbeschikkingstelling van de Regering en vasthouding van vreemdelingen. De principes die opgenomen zijn in de §§ 3 en 4 van het huidig artikel 74/5 en in de §§ 2 en 3 van het huidig artikel 74/6, dienen immers ook van toepassing te zijn op de gesloten centra waar de vreemdelingen worden opgesloten of terbeschikking gesteld worden van de Regering overeenkomstig de artikelen 7, derde lid, 25, vierde lid, en 27, derde lid.

Deze bepalingen betreffen enkel de gesloten centra; aangezien de strafinstellingen, waar de vreemdelingen eveneens kunnen worden opgesloten met toepassing van de hierboven vermelde artikelen, reeds het voorwerp uitmaken van een bijzondere reglementering. Voorts wordt er, vanuit het oogpunt van juridische zekerheid, in het nieuwe artikel 74/8, § 3, voorzien dat de Koning de regels kan

bepalen die van toepassing zijn op de overbrenging van vreemdelingen naar de plaats waar zij zullen worden opgesloten, terbeschikking gesteld worden van de Regering of vastgehouden zullen worden, van één dezer plaatsen naar een andere, of van één dezer plaatsen naar de grens vanwaar de vreemdeling het land zal verlaten.”

3.3. Ter terechtzitting stelt de verwerende partij afstand te doen van de exceptie van laattijdigheid.

De Raad kan slechts vaststellen dat het beroep tijdig werd ingediend.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en *“du principe général de droit selon lequel l'administration est tenue de statuer en tenant compte de tous les éléments de la cause en du principe de précaution”*.

Het middel luidt als volgt:

“1. Principes

L'article 74/11, §1 la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

« §1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire (...) »

L'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme stipule que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

L'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme est une norme de droit supérieure, qui consacre un droit fondamental, dont les particuliers peuvent directement se prévaloir devant les autorités administratives et juridictionnelles en Belgique.

Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée ou familiale est invoqué, le tribunal examine d'abord s'il existe une vie privée ou familiale au sens de la Convention, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué.

Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et familiale, le tribunal doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris¹.

L'article 8 de la Convention ne définit pas la notion de « vie familiale » ni la notion de « vie privée ».

Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national.

En l'absence d'une définition légale de la vie familiale, la Cour Européenne des Droits de l'Homme énonce, dans sa jurisprudence, que ce sont les liens familiaux de facto qui seront examinés à la lumière de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme².

La notion de « vie privée » n'est pas non plus définie par l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme. La vie privée englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables³. Ledit article 8 garantit la protection du développement, sans ingérences extérieures, de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables⁴. La vie privée peut être définie comme le cadre habituel d'existence de tout individu.

Quant à l'atteinte à la vie privée ou familiale, la Cour Européenne des Droits de l'Homme distingue deux situations : soit l'intéressé bénéficie d'un droit de séjour, soit il s'agit d'une première admission ou d'un séjour illégal.

Dans la première hypothèse, l'alinéa 2 de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme prévoit que l'ingérence d'une autorité publique dans le droit au respect de la vie privée doit être prévu par la loi et doit être une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la

sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui.

Dans la seconde hypothèse – ce qui n'est pas le cas en l'espèce – la Cour Européenne des Droits de l'Homme considère qu'il n'y a pas lieu de procéder à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme. Dans ce cas, la Cour européenne des droits de l'homme considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée ou familiale⁵.

Cet examen s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence.

S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH⁶.

Il faut tenir compte, d'une part, du fait que les exigences de l'article 8 de la Convention, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique et, d'autre part, du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980.

Il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Dans certains cas, la sécurité nationale ou l'ordre public est invoqué par les États membres pour justifier une expulsion et ainsi une atteinte au droit à la vie privée et familiale d'un ressortissant de pays tiers. La Cour Européenne des Droits de l'Homme a cependant développé un certain nombre de garanties procédurales et a notamment développé ce qu'elle entendait par les termes « prévu par la loi » de l'article 8, §2 de la Convention.

La Cour a notamment considéré que le critère de qualité de la loi implique des garanties contre l'arbitraire, lesquelles dépendent de la nature et de l'étendue des ingérences en question. La Cour a jugé que même lorsque la sécurité nationale était en jeu, toute mesure affectant les droits de l'homme doit être soumise à une certaine forme de procédure contradictoire, devant une institution indépendante compétente pour examiner les motifs de la décision et les preuves. Selon la Cour, l'intéressé doit pouvoir contester l'affirmation selon laquelle la sécurité nationale serait en jeu. Certes l'évaluation des autorités est importante mais la juridiction indépendante doit pouvoir réagir s'il apparaît que l'interprétation que font les autorités de la sécurité nationale est abusive.

Dans l'affaire *Kaushal et autres c. Bulgarie*, la Cour Européenne des Droits de l'Homme a accepté que certaines activités du requérant pouvaient être considérées comme un risque pour la sécurité nationale mais a constaté que les autorités n'avaient pas démontré l'existence de faits précis pouvant justifier leurs allégations.

La Cour examine la possibilité pour l'intéressé de pouvoir bénéficier d'un niveau minimum de protection contre l'arbitraire des autorités au regard de l'article 8 de la Convention et vérifie que les allégations portées contre l'intéressé soient soumises à un examen sérieux.

La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs prévoit que :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. »

L'obligation de motivation formelle est une formalité substantielle obligatoire, imposant à l'autorité administrative d'indiquer, dans l'instrumentum même, tant les motifs de droit que les motifs de fait qui ont présidé à l'adoption de l'acte en question.

Tout acte administratif doit reposer sur des motifs de droit et de fait « exacts, pertinents et admissibles en droit »¹², en vue d'éviter que les pouvoirs de l'administration ne soient exercés de manière arbitraire. Une motivation adéquate est une motivation qui permet au destinataire de l'acte de comprendre les raisons, de fait et de droit, qui ont sous-tendu son adoption, afin qu'il puisse « apprécier la légalité et la pertinence de la décision et donc l'opportunité de la contester en justice »¹³.

Le principe de bonne administration impose à toute administration normalement soucieuse d'agir et, en particulier d'exercer son pouvoir d'appréciation, comme le ferait une administration normalement diligente, raisonnable et veillant au principe de légalité. Le principe de bonne administration implique que l'autorité procède à un examen sérieux du dossier. Le « principe de bonne administration de la préparation avec soin des décisions administratives » ne constitue pas une règle de droit, une décision en tous points légale ne pouvant être annulée au motif que son élaboration aurait été bâclée. Le manque de soin dans la préparation d'une décision est seulement de nature à engendrer des illégalités, qui, elles, pourraient justifier l'annulation d'une décision.

Ainsi le Conseil d'Etat a déjà jugé que :

« Le principe de bonne administration exclut l'erreur manifeste d'appréciation et implique l'obligation de motivation matérielle de tout acte administratif, l'interdiction de l'arbitraire et la nécessité de faire reposer toute décision sur des motifs exacts, pertinents et admissibles » (C.E., arrêt n° 183464, 27 mai 2008)

Ou encore que :

« Le principe de bonne administration commande à l'autorité de procéder à un examen individuel des cas qui lui sont soumis » (CE, arrêt n° 85826, 3 mars 2000)

« Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. » (CE, arrêt n° 192484, 21 avril 2009)

Les autorités administratives doivent appliquer la loi et exécuter les décisions administratives de bonne foi et en respect avec le principe général de bonne administration et le principe de prudence.

Le principe de précaution peut être décrit comme un principe général de droit administratif qui oblige les autorités à agir avec précaution dans la préparation d'une décision et s'assurer que les aspects factuels et juridiques du dossier soient inventoriés et contrôlés afin que l'autorité puisse prendre une décision en connaissance de cause et qu'elle évalue les intérêts en cause de sorte que les intérêts particuliers ne soient pas inutilement bafoués.

Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. 15

2. Application en l'espèce

Le requérant dispose d'un visa valable de type C délivré le 15 décembre 2015 valable jusqu'au 20 décembre 2016 avec multiples entrées pour des raisons « Besuchs -/ geschäftsreisen, erwerbstätigkeit nicht gestattet » ce qui signifie pour un « voyage d'affaires / des activités économiques ». Lors de son séjour en Belgique, il apparaît que le requérant demeurait à Bruxelles à l'hôtel de France à Boulevard Jamar 21-23, 1060 Saint-Gilles. (pièce 4)

Monsieur est donc dans les conditions pour bénéficier d'un visa type C puisque celui-ci dure deux ans. Monsieur est lié au milieu des affaires et doit circuler dans de nombreux pays, (pièces 4 – 5 - 6) ces voyages multiples le démontrent vu les deux passeports qu'il joint à la présente (pièces 2 et 3). Lors de ses différents transits en Europe, il visite sa famille séjournant à Anvers. Il n'a jamais eu aucun problème avec les autorités et la validité de son visa n'a jamais été remis en cause ni par les autorités belges ni par une quelconque autorité européenne.

En outre, Monsieur disposait d'un vol à destination de la Gambie, il ne souhaitait donc pas séjourner davantage en Belgique. Il a été intercepté dans un restaurant africain, il a montré ses documents lui permettant de séjourner sur le territoire belge mais les agents de police n'en ont pas tenu compte.

La décision attaquée mentionne que le requérant a été pris en « rébellion ».

Pourtant, il appert que le requérant a été arrêté et emmené au commissariat de police sans que les circonstances ne le justifie.

De plus, la Cour Européenne des Droits de l'Homme a développé une jurisprudence prévoyant des garanties procédurales en cas d'atteinte à la vie privée et familiale – comme c'est le cas en l'espèce afin que les autorités nationales n'exercent pas leur pouvoir d'appréciation de la notion d'ordre public de manière arbitraire.

En l'espèce, la partie adverse n'a pas démontré l'existence de faits précis pouvant justifier leurs allégations et le requérant n'a pu contester ces allégations. Les faits de rébellion sont invoqués in abstracto et les circonstances du cas d'espèce ne sont pas exposées.

Comme vu supra, la Cour a jugé que même lorsque la sécurité nationale était en jeu, toute mesure affectant les droits de l'homme doit être soumise à une certaine forme de procédure contradictoire, devant une institution indépendante compétente pour examiner les motifs de la décision et les preuves. Selon la Cour, l'intéressé doit pouvoir contester l'affirmation selon laquelle la sécurité nationale serait en jeu. Certes l'évaluation des autorités est importante mais la juridiction indépendante doit pouvoir réagir s'il apparaît que l'interprétation que font les autorités de la sécurité nationale est abusive.

En l'espèce, force est de constater que l'interprétation faite par la partie adverse de l'ordre public est abusive.

Au vu de tous ces éléments, il y a lieu de considérer que la partie adverse a outrepassé son pouvoir d'appréciation et n'a pas fait d'examen sérieux des faits reprochés au requérant.

La partie adverse n'a nullement pu permettre au requérant de contester ces allégations et n'a absolument pas fait un examen minutieux, attentif et complet de l'entièreté de la situation administrative du requérant.

Au vu de tous ces éléments, il y a lieu de conclure que les principes et dispositions visées au moyen sont violés par la décision attaquée.

2ème branche – Risque de fuite

En ce que l'article 74/14 §3 prévoit qu'il peut être dérogé au délai de trente jours pour quitter le territoire quand : « 1° il existe un risque de fuite ».

Le risque de fuite est défini à l'article 1, 11° de la loi du 15 décembre 1980 :

« le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers faisant l'objet d'une procédure d'éloignement présente un risque actuel et réel de se soustraire aux autorités. Pour ce faire, le Ministre ou son délégué se base sur des éléments objectifs et sérieux ». (souligné ici)

Les « éléments objectifs et sérieux » sur lesquels le Ministre ou son délégué doivent se baser pour définir un risque de fuite figurent dans l'exposé des motifs de la loi. Ainsi, le risque est déduit :

« 1° du fait de demeurer sur le territoire au-delà du délai octroyé par la décision d'éloignement ;

2° d'une entrée illégale et du maintien sur le territoire sans tenter de régulariser sa situation ;

3° de la non-exécution dans le passé d'une mesure d'éloignement [...];

4° du non-respect du signalement aux fins de non-admission [...];

5° du non-respect des mesures imposées à l'article 74/12 §2

6° du non-respect d'une interdiction d'entrée

7° du changement de lieu de résidence au cours du délai qui lui a été accordé pour quitter le territoire ;

8° d'une fausse déclaration [...];

9° de l'utilisation d'informations fausses [...];

10° de la non-présentation à plusieurs reprises, à une convocation de l'administration communale »

L'exposé des motifs nous apprend également que : « le risque de fuite a été défini notamment sur la base du principe n° 6 "conditions autorisant une décision de placement en détention" [des vingt principes directeurs sur le retour forcé] ». Or, ce principe n° 6 dispose qu'une personne faisant l'objet d'une décision d'éloignement peut seulement être privée de sa liberté en vue de l'exécution de cette décision « après un examen rigoureux et individuel de la nécessité de privation de liberté 19 ».

Le Conseil d'Etat ainsi que la Cour européenne des droits de l'Homme ont affirmé qu'il appartenait au législateur de définir des critères objectifs servant à déterminer s'il existe de penser qu'un ressortissant de pays tiers pouvait prendre la fuite.

Il apparaît donc que la partie adverse qui a la possibilité de déroger au délai pour le départ volontaire, mais doit délivrer une interdiction d'entrée dans ce cas - sauf à considérer qu'il existe des motifs humanitaires - et doit exposer les motifs qui, en l'espèce, l'ont conduit à estimer qu'il existait un risque de fuite.

Cette évaluation du risque de fuite ayant des conséquences sur la détention de l'intéressé, la décision s'y référant doit intervenir après un examen rigoureux et individuel, reposer sur des éléments objectifs et sérieux tels que définis par le législateur tant européen que national et rappelés par le Conseil d'Etat et la Cour européenne des droits de l'homme, et enfin doit ressortir de la motivation de l'acte attaqué, conformément aux dispositions relatives à la motivation des actes administratifs.

Outre le devoir de bonne administration, la partie adverse est tenue à une obligation de motivation formelle, en application des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991. Le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation. La motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs (CE, arrêt n° 105.385 du 5 avril 2002 ; dans le même sens : CE, arrêts n° 187 791 du 6 novembre 2008, n° 156 997 du 28 mars 2006 et 111 741 du 8 octobre 2002). Le terme « adéquat » figurant à l'article 3 de la loi du 29/07/1991 implique que la motivation en droit et en fait soit proportionnée à la portée de la décision prise (CCE, 29/01/2015, n°137 517) et le caractère adéquat d'une motivation formelle doit s'apprécier au regard de l'ensemble des circonstances de la cause présentes au dossier administratif.

Il appartient dès lors au Conseil de céans de vérifier si l'autorité administrative n'a pas tenu pour établi des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation.

Alors qu'en l'espèce, il apparaît que le requérant demeurait à Bruxelles à l'hôtel de France à Boulevard Jamar 21-23, 1060 Saint-Gilles. (pièce 4) De par son travail, il transite régulièrement en Belgique et visite sa famille séjournant à Anvers. Le requérant n'a jamais eu aucun problème avec les autorités et la validité de son visa n'a jamais été remis en cause ni par les autorités belges ni par une quelconque autorité européenne.

En effet, le visa du requérant est un visa Schengen de type C délivré par les autorités allemandes. Il s'agit d'un visa valable pour une durée de 2 ans, du 21 décembre 2014 au 20 décembre 2016 délivré par les autorités allemandes.

Le requérant a en outre la possibilité de circuler sur le territoire Schengen puisque son séjour ne dépasse pas trois mois, son passeport atteste qu'il était encore le 27 avril 2016 en Gambie.

Il peut donc circuler en entrant sur le territoire belge conformément à l'article 5§1 b) du Règlement (CE) n° 562/2006 du Parlement européen et du Conseil, du 15 mars 2006, établissant un code communautaire relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (code frontières Schengen). Le requérant est en effet originaire de Sierra Léone, il est dans le domaine économique (pièces 5 – 6 – 7) et transite régulièrement à travers le monde. (pièces 2 et 3)

Il n'a pas eu l'occasion d'être entendu concernant la mesure d'éloignement et l'interdiction d'entrée.

Or, il apparaît que la décision attaquée est une mesure grave qui affecte grandement les intérêts du requérant, de sorte que pour être « adéquate » au sens de l'article 3 de la loi du 29.07.1991, la motivation ne peut être stéréotypée ni lacunaire. En tout état de cause, il appartient à la partie adverse de prendre en considération les circonstances spécifiques du cas d'espèce et de laisser apparaître de la motivation de la décision que ces éléments ont été pris en considération.

Tel n'est pas le cas en l'espèce, la motivation de l'acte attaqué étant totalement stéréotypée, extrêmement brève et ne permettant nullement de comprendre les raisons qui ont conduit la partie adverse à lui appliquer une sanction aussi sévère. Les faits et rétroactes présents au dossier ne permettent pas de pallier à cette carence.

Dès lors, même à considérer que l'absence d'adresse officielle en Belgique constitue un élément objectif et sérieux d'un risque actuel et réel de se soustraire aux autorités, quod non, il ne ressort pas de la motivation de la décision attaquée que la partie adverse aurait pris en compte les circonstances spécifiques de ce cas.

Partant, la décision attaquée viole les dispositions visées au moyen.

3ème branche – Vie privée et familiale

En l'espèce, il y a lieu d'établir l'existence d'une vie privée et familiale du requérant en Belgique et sur les États membres du territoire Schengen.

Le requérant transite parfois par la Belgique et de manière générale sur le territoire Schengen. Il est dans le domaine économique et dispose à cet égard d'un visa Type C accordé par les autorités allemandes pour une durée de deux ans.

En conséquence, il y a lieu de conclure que le requérant a une vie privée lorsqu'il transite par la Belgique et sur le territoire des États membres Schengen et également lorsqu'il visite sa famille. Il entre donc dans le champ d'application de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

Aucune mention n'est faite de l'existence de cette vie privée du requérant dans la décision attaquée.

Au vu de cet élément, il y a lieu de conclure que les principes et dispositions visées au moyen sont violés par la décision attaquée.

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la Convention, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique²³, d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la Loi²⁴, d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance..

Dans le cadre de cette mise en balance, il appartenait à la partie adverse d'octroyer au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts²⁵ ou, à tout le moins, à la partie adverse d'effectuer une recherche minutieuse et attentive des faits portés à sa connaissance et d'effectuer une mise en balance des intérêts en présence de manière rigoureuse, dans le respect de son obligation de bonne administration, et précisément de soin et de minutie, en application du principe général de droit audi alteram partem, et eu égard à la jurisprudence de la Cour européenne des Droits de l'Homme quant au caractère rigoureux de l'examen de la cause.

Dans le cadre de cet examen, le requérant avait des éléments à faire valoir :

- Le requérant est lié au milieu économique international, il transite de manière régulière par les pays Schengen sans n'avoir jamais eu aucun problème ;
- Il est arrivé en Belgique le 12 mai 2016 sans avoir l'intention d'y séjourner davantage ;
- Il disposait d'une adresse de résidence fixe le temps de son séjour à savoir l'hôtel de France à Boulevard Jamar 21-23, 1060 Saint-Gilles ;
- Lorsqu'il est en transit en Belgique il profite de l'occasion pour visiter sa famille à Anvers ;
- Il dispose d'un visa valable et d'un passeport valable.
- Le requérant n'est ni poursuivi, ni condamné, ni entendu dans le cadre de cette prétendue rébellion et le PV n'est pas joint à la décision attaquée.
- Le requérant n'a jamais reçu d'ordre de quitter le territoire précédent auxquels il n'aurait pas donné suite.

Au vu de ces éléments, il y a lieu de conclure que les principes et dispositions visées au moyen sont violés par la décision attaquée.

La décision attaquée doit dès lors être annulée.”

4.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van “des principes de bonne administration, notamment audi et alteram partem le principe du droit de l'Union Européenne du droit d'être entendu”.

Het middel luidt als volgt:

“1. Principes

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers résulte de la transposition en droit belge de l'article 11 de la directive 2008/115/CE, lequel énonce que :

« 1. Les décisions de retour sont assorties d'une interdiction d'entrée :

a) si aucun délai n'a été accordé pour le départ volontaire, ou

b) si l'obligation de retour n'a pas été respectée.

Dans les autres cas, les décisions de retour peuvent être assorties d'une interdiction d'entrée.

2. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale. (...) »

Le principe « audi alteram partem » est un principe général de droit qui relève des principes de bonne administration. L'obligation d'audition est imposée dans la préparation de mesures administratives.

Le principe général du droit de l'Union européenne du droit d'être entendu trouve son fondement dans le principe général du respect des droits de la défense et s'applique notamment lorsqu'un État adopte une mesure d'éloignement, selon la jurisprudence de la CJUE26.

La Cour de Justice de l'Union Européenne, dans un arrêt C-166/13 du 5 novembre 2014 a jugé que :

« Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt M., EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée). [...]. Toutefois, selon une jurisprudence de la Cour également constante, les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à la condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêts Alassini e.a., C-317/08 à C 320/08, EU:C:2010:146, point 63; G. et R., EU:C:2013:533, point 33, ainsi que Texdata Software, C 418/11, EU:C:2013:588, point 84).

[...]. Par conséquent, il découle de l'obligation de prendre, à l'égard des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, une décision de retour, prescrite par l'article 6, paragraphe 1, de cette directive, aux termes d'une procédure équitable et transparente, que les États membres doivent, dans le cadre de l'autonomie procédurale dont ils disposent, d'une part, prévoir explicitement dans leur droit national l'obligation de quitter le territoire en cas de séjour irrégulier et, d'autre part, pourvoir à ce que l'intéressé soit valablement entendu dans le cadre de la procédure relative à sa demande de séjour ou, le cas échéant, sur l'irrégularité de son séjour. [...]. Le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il ne s'oppose pas à ce qu'une autorité nationale n'entende pas le ressortissant d'un pays tiers spécifiquement au sujet d'une décision de retour lorsque, après avoir constaté le caractère irrégulier de son séjour sur le territoire national à l'issue d'une procédure ayant pleinement respecté son droit d'être entendu, elle envisage de prendre à son égard une telle décision, que cette décision de retour soit consécutive ou non à un refus de titre de séjour » (CJUE, 5 novembre 2014, C-166/13)

La Cour de Justice de l'Union européenne a également jugé, dans un arrêt C-383/13 du 10 septembre 2013 que :

« selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...]. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat

différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] » (CJUE, 10 septembre 2013, C-383/13, points 38 et 40)

2. Application en l'espèce

Toute décision contenant une interdiction d'entrée au sens de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en oeuvre du droit européen²⁷.

Le droit d'être entendu en tant que principe général du droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce.

En l'espèce, la décision attaquée est une mesure prise unilatéralement par la partie adverse, sur base notamment de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980.

Votre Conseil a déjà jugé, dans un arrêt n° 141 336 du 19 mars 2015 que :

« 3.2.3. En l'espèce, dans la mesure où l'acte attaqué est une interdiction d'entrée, prise unilatéralement par la partie défenderesse, sur la base de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, et qu'il ne ressort nullement des pièces versées au dossier administratif, que, dans le cadre de la procédure ayant conduit à la prise de cet acte, le requérant a pu faire valoir des éléments relatifs à sa situation personnelle, dont la prise en compte aurait pu amener à ce que « la procédure administrative en cause [aboutisse] à un résultat différent », le Conseil estime que le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne, imposait à la partie défenderesse de permettre au requérant de faire valoir utilement ses observations.

Or, le Conseil observe qu'en termes de requête, la partie requérante expose que, si la partie défenderesse avait donné la possibilité au requérant de faire valoir ses observations avant l'adoption de l'interdiction d'entrée attaquée, il aurait fait notamment valoir des éléments relatifs à la « vie privée du requérant, qui vit en Belgique depuis trois ans et y a développé des attaches locales durables ».

Sans se prononcer sur ces éléments, le Conseil ne peut que constater qu'en ne donnant pas au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, a fortiori dans la mesure où elle fixe une interdiction d'entrée d'une durée de deux ans, la partie défenderesse n'a pas respecté son droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne. (...) » (souligné par le requérant)

En l'espèce, le requérant n'a pu exposer les éléments relatifs à sa vie privée et familiale en Belgique et sur les États membres du territoire Schengen.

Partant, la partie adverse n'a pas respecté le droit d'être entendu en tant que principe général du droit de l'Union européenne."

4.2. De verwerende partij laat na in haar nota met opmerkingen in te gaan op de aangevoerde middelen.

4.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij wel over een geldig visum zou beschikken op het moment dat zij in het Rijk werd aangetroffen, dient de Raad erop te wijzen dat zij er met haar betoog aan voorbij gaat dat in casu een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd omdat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad nu zij op heterdaad betrapt werd op ongewapende weerspanning en er een risico op onderduiken bestaat nu zij geen gekend of vast verblijfsadres heeft in België. De verwerende partij stelde vreemd genoeg vast dat de verzoekende partij illegaal het Rijk was binnengekomen, gelet op het Schengenvisum C waarover zij beschikt dat geldig is van 15 december 2014 tot 20 december 2016. De vaststelling van de verwerende partij is dan ook niet correct, maar evenwel overtollig, terwijl op determinerende wijze werd vastgesteld dat zij betrapt werd op openbare weerspanning. Er werd een proces-verbaal opgemaakt. Het administratief dossier bevat een administratief verslag vreemdelingencontrole van 30 mei 2016 waarin 'openbare dronkenschap en ongewapende weerspanning' als aard van de feiten wordt vermeld. De verzoekende partij betwist dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde, doch door de loutere ontkenning weerlegt zij niet de vaststelling van de verbalisanten. Zij laat na het proces-verbaal van verhoor, waarover zij gerechtigd is te beschikken, bij te brengen, zodat niet blijkt dat de vaststelling van ongewapende weerspanning niet correct is, terwijl dit uitgaat van de politie. Hieraan kan meer waarde worden gehecht dan aan haar loutere verklaringen. Genoemd motief is voldoende draagkrachtig om de bestreden beslissing te dragen. Het betoog waarmee zij betwist dat zij niet over een geldig visum zou beschikken is in casu dan ook niet dienstig.

Verder verwijt de verzoekende partij de verwerende partij onterecht een risico op onderduiken te hebben vastgesteld. Zij richt haar kritiek hiermee niet tegen de afgifte van een inreisverbod zelf, doch tegen het onderdeel van de beslissing waarbij haar geen termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten wordt gegund. Zij houdt voor wel een vaste verblijfplaats in België te hebben nu zij telkens zij op doorreis zou zijn in België, zou verblijven in Hotel de France in Brussel. Daargelaten de vaststelling dat zij nalaat op enigerlei wijze deze bewering aan te tonen met een begin van bewijs, betwist zij als dusdanig niet dat zij geen officieel adres in België heeft. Zij meent echter dat deze vaststelling niet volstaat om te besluiten tot een risico op onderduiken.

De Raad is van oordeel dat de vaststelling dat de verzoekende partij geen officiële verblijfplaats in de zin van een gekend of vast verblijfplaats heeft in België, wel degelijk een pertinent motief vormt bij het vaststellen van een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De verklaring dat zij telkens in België in hetzelfde hotel zou verblijven en een eenmalige hotelreservatie voor de periode van 18 tot en met 31 mei 2016 biedt geen enkele garantie dat de verzoekende partij daar daadwerkelijk verblijft, noch hoe lang verzoekster er verblijf zal houden. Verder blijkt uit het administratief dossier dat zij weliswaar een hotelreservering heeft voor de periode van 18 tot en met 31 mei 2016, doch uit de stempels van haar paspoort blijkt niet dat zij pas op 18 mei 2016 het Rijk is binnengekomen. Zo bevat het paspoort onder meer een stempel van 10 maart 2016 waaruit blijkt dat zij het land is binnengekomen via de nationale luchthaven van Zaventem, waarna nog een stempel van Gambia van 27 april 2016 werd toegevoegd. Het staat niet onomstotelijk vast dat de verzoekende partij op 18 mei 2016 het Rijk is binnengekomen, en mocht zij er vroeger zijn geweest, dan ligt geen enkel bewijs voor van waar zij in tussentijd tot aan de periode die haar hotelverblijf in Hotel de France van 18 tot en met 31 mei 2016 dekt, heeft verbleven in België. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij zich na haar binnenkomst in België nooit heeft ingeschreven bij het gemeentebestuur van de plaats waar zij logeert, noch op enige andere manier haar aanwezigheid in België kenbaar heeft gemaakt. Mocht zij bij in België verblijvende familieleden, waarvan zij het bestaan voorhoudt, hebben verbleven, dan ligt hier evenmin bewijs van voor. Evenmin heeft zij ooit gepoogd zich in regel te stellen

met de verblijfswetgeving. De loutere verklaring dat zij slechts kort in België zou verblijven op doorreis in het kader van zaken, doet evenmin afbreuk aan de pertinentie van hogerstaande vaststellingen.

De Raad is te dezen dan ook van oordeel dat het motief dat de verzoekende partij geen gekende of vaste verblijfplaats heeft, draagkrachtig is. Het voor het overige theoretische betoog doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet in het licht van de materiële motivering wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan zij de schending eveneens aanvoert, luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het familie-en privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt dat zij van de gelegenheid gebruik maakt om, wanneer in België, haar familieleden in Antwerpen te bezoeken, dient erop te worden gewezen dat zij, op 30 mei 2016 gevraagd naar het bestaan van duurzame relaties in België, antwoordde “geen. Vrouw in Sierra Leone getrouwd.” Gevraagd of zij familieleden in België heeft en zo ja om deze te benoemen, antwoordde zij “geen”. Gevraagd of zij minderjarige kinderen heeft in België antwoordde zij eveneens “geen”. Haar beweringen in het verzoekschrift zijn volledig tegenstrijdig met hetgeen zij eerder verklaarde. Daargelaten voorgaande vaststelling, laat zij bovendien na te duiden welke concrete familieleden zij bedoelt en wat haar band met hen zou zijn. Voorts verklaart zij zelf, en bevestigt dit in haar verzoekschrift, dat zij slechts als zakenman op doorreis is in België, en stelt zij slechts de beweerde familieleden bij gelegenheid te bezoeken, namelijk wanneer zij in België is voor zaken. Zij toont gelet op het voorgaande allerminst het bestaan van beschermenswaardige familiebanden in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM houdt inzake het privéleven het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. In zoverre zij al een privéleven zou hebben opgebouwd in het Rijk nu zij hier slechts op doorreis zou verblijven voor zaken en zelf aangeeft in het verhoor op 30 mei 2016 dat het de bedoeling is terug te keren naar Sierra Leone, dient erop te worden gewezen dat zij nalaat dit privéleven te concretiseren met het minste element.

De Raad stelt, gelet op de voorgaande elementen, vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven en/of van een privéleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 EVRM niet wordt aangetoond. Het middel, met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM, is ongegrond.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het hoorrecht, kan worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel (punt 4.3.2.), waarin ze de schending ervan eveneens aanvoert.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

4.3.2. In het tweede middel verwijt de verzoekende partij de verwerende partij haar niet te hebben gehoord voor het nemen van het inreisverbod in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast.
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen de ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als “*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering*”.

De modaliteiten van het inreisverbod worden geregeld in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, zoals hoger geciteerd.

In casu wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat aan de verzoekende partij gedurende drie jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de lidstaten van de Europese Unie wordt ontzegd. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die de verzoekende partij op meer dan geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan de verzoekende partij wordt in casu een inreisverbod van drie jaar opgelegd op grond van het feit dat zij op heterdaad werd betrapt op ongewapende weerspanning, waarbij een risico op onderduiken bestaat nu zij geen gekend of vast verblijfsadres heeft. De verwerende partij licht omtrent de termijn toe dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al die elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde wordt een inreisverbod proportioneel geacht, waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Deze maatregel is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij dat haar als een tekortkoming wordt aangerekend.

Uit het bovengestelde blijkt dan ook dat in casu aan de beide voorwaarden is voldaan derwijze dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen, de verzoekende partij de gelegenheid te bieden om haar standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

De hoorplicht in het kader van de besluitvorming die leidt tot het opleggen van een inreisverbod hangt dan ook nauw samen met de genoemde bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Om met voldoende kennis van zaken en dus op een zorgvuldige wijze tot een oordeel te komen over de eventuele humanitaire redenen om af te zien van het opleggen van een inreisverbod dan wel over de specifieke omstandigheden die de duur van het inreisverbod kunnen beïnvloeden, kwam het bijgevolg aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om de verzoekende partij vooraf in kennis te stellen van het feit dat en de gronden waarop jegens haar een inreisverbod van drie jaar wordt overwogen, haar de gelegenheid te bieden haar standpunt hieromtrent te laten kennen en haar toe te laten om op nuttige wijze voor haar belangen op te komen (cf. RvS 20 april 2010, nr. 203.094).

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier evenwel blijkt dat de verzoekende partij op 30 mei 2016 werd gehoord, doch slechts om 16u32, terwijl de bestreden beslissing, die eveneens op 30 mei 2016 werd genomen, haar diezelfde dag reeds om 7u15 ter kennis werd gebracht. Tenzij deze kennisgeving om 7u15 in de namiddag is geschied – hetgeen niet met zekerheid blijkt uit het administratief dossier, vond het gehoor plaats nadat de bestreden beslissing werd genomen.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing van de verwerende partij omtrent het opleggen van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40; RvS 3 februari 2016, nr. 233.719; RvS 2 december 2015, nr. 11.638 (c)).

De Raad dient niet aan te tonen dat de aanvankelijk bestreden beslissing effectief anders zou zijn geweest indien de verzoekende partij was gehoord. Hij dient enkel na te gaan of de verzoekende partij aannemelijk kan maken dat zij, indien zij was gehoord, het bestuur informatie had kunnen verschaffen die de strekking van de op dat ogenblik nog te nemen beslissing had kunnen beïnvloeden (RvS 26 april 2016, nr. 234.511).

In casu stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich slechts beperkt tot de stelling dat zij niet de kans kreeg elementen aangaande haar privé- en familiaal leven in België en de andere Schengenstaten tot uiting te brengen. Met betrekking tot het familieleven dat zij in België zou hebben kan slechts worden vastgesteld dat zij, op 30 mei 2016 gevraagd naar het bestaan van duurzame relaties in België, antwoordde "*geen. Vrouw in Sierra Leone getrouwd.*" Gevraagd of zij familieleden in België heeft en zo ja om deze te benoemen, antwoordde zij "*geen*". Gevraagd of zij minderjarige kinderen heeft in België antwoordde zij eveneens "*geen*". Haar beweringen in het verzoekschrift zijn volledig tegenstrijdig met hetgeen zij eerder verklaarde. Bovendien concretiseert zij allerm minst welke familieleden zij dan wel specifiek bedoelt. Ten overvloede blijkt overigens dat zij, gevraagd naar de reden waarom zij niet naar haar eigen land kan terugkeren, antwoordde dat zij wilde terugkeren naar Sierra Leone. Voorts verklaart zij zelf, en bevestigt dit in haar verzoekschrift, dat zij slechts als zakenman op doorreis is in België. In zoverre zij al een privéleven zou hebben opgebouwd in het Rijk, dient erop te worden gewezen dat zij nalaat dit te concretiseren met het minste element. Aldus dient te worden besloten dat zij geen elementen aanvoert die de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN